

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

מ.א. 0172836

מיכאלי אמנון (מישל) ז"ל

בן שרה ומשה

נולד בירושלים

ב-ח' בתשרי תרצ"א, 30/9/1930

נפל בקרב במחלקת הל"ה, בדרכה לעזרת גוש עציון

ב-ה' בשבט תש"ח, 16/1/1948

במלחמת העצמאות

שרת בחי"ש, חיל השריון

יחידה: חטיבת הראל

מקום נפילה: סמוך לכפר צוריף

באזור: ירושלים והסביבה

נקבר בירושלים - הר הרצל

אזור: א, חלקה: 18, שורה: 3, קבר: 4.

מיכאלי אמנון ז"ל
בן 17 בנפלו

קורות חיים

אמנון, בן שרה משה, נולד ב-1931 בירושלים. שם למד בבית-הספר "תחכמוני", בבית החינוך לילדי עובדים, ולאחר מכן בבית-הספר המקצועי "עמל". בהעדר האב, אשר נדד לצרפת, היה אמנון הרך לאבי המשפחה. דאג לאם ולאח הקטן ככל אשר יכול: עזר בעבודות-בית, אפה, תיקן, בנה, שיפר.

ניחן בתבונת-כפים להפליא. אמו אשר פירנסה את הבית ממלאכת התפירה ראתה בו עוזר מועיל ונאמן. הוא חלם לגמול לאם, העמלה למענו ולמען אחיו הקטן ורצה לאפשר לה בבוא היום, חיים נוחים ושקטים ולהסיר ממנה כל דאגה. באהבתו לחי ולצומח התקין בבית ובחצר "פינות בעלי-חיים", גידל כלבים, חתולים, צבים, דגים וציפורים.

גדול וחזק למעלה ממידת גילו. בן 12 היה פעיל בגדנ"ע וב-1945 יצא להכשרה מגויסת בנגבה, שם שהה חצי שנה, חזר לירושלים, נכנס לבית-הספר המקצועי "עמל" ובו למד שנתיים.

עם פרוץ המאורעות התגייס מיד לשירות פעיל, על אף הפצרותיה של אמו אשר טענה כי הוא אך בן 15 ואינו חייב גיוס. תשובתו הייתה, כי כל מי שיכול להתגייס חייב בכך, ולא עתה השעה לחטט בדיוקי שנים.

בימי חייל המעטים ראה הרבה סבל סביבותיו ובהחלטתו למגר סבל זה הקדיש עצמו לעזור לזקוק לעזרה וכן מצא דרכו לקן ה"שומר הצעיר" ומהקן - למגן. ראה וידע כי בזה יוכל לעזור, לסובל ביותר, בין הסובלים - לעם ישראל. והתנדב להגנה, הערים במתכוון על גילו, כדי שלא יוכלו למנוע ממנו מלהשתתף בפעולות קרב נועזות.

היה פעיל בפעולות-הגנה רבות במבואותיה של ירושלים, ונקרא עם הל"ה' להגיש עזרה

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

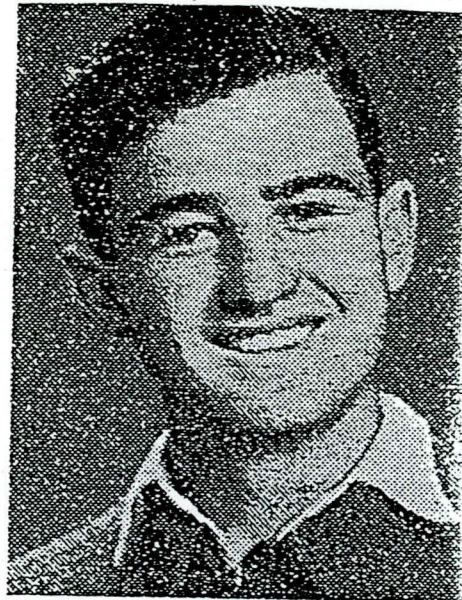

עיריית
ירושלים

מיכאלי אמנון (מישל) ז"ל

לגוש עציון הנצור, ועמהם נפל בקרב ליד הכפר צוריף, ביום ה' בשבט תש"ח (16.1.1948) והוא רק בן 16 וחצי.
ביום חמישי הגורלי, אם כי ראוהו בעיר, לא סר עוד הביתה, פן ידאיג את אמו. כפי הנראה חשש, כי דרך קשה לפניו.
נקבר בקבר-אחים בכפר-עציון. משם הועלו עצמותיו, עם עצמות כל חללי גוש עציון, לקבורת-קבע על הר-הרצל בירושלים ביום כ"ה במרחשוון תש"י (17.11.1949).

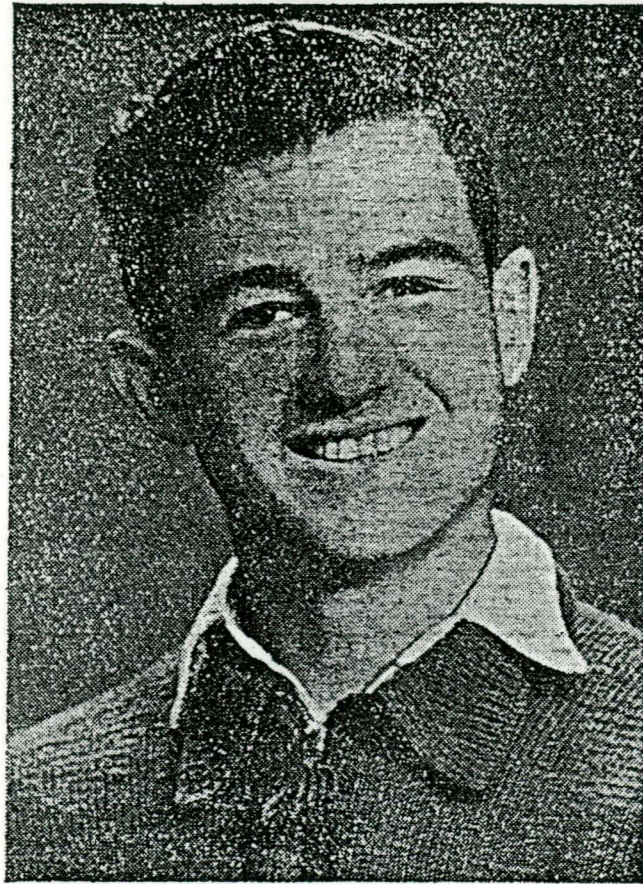
מיובאלי אמנון (מישל)

בן משה ושרה. נולד בשנת 1933 בירושלים. שם למד בבית-הספר "תחכמוני". בהעדר האב, אשר נדד לצרפת, היה אמנון הרוך לאבי המשפחה. דאג לאם ולאח הקטן ככל אשר יכול: עזר בעבודות-בית, אפה, תיקן, בנה, שיפר. ניחן בחבונת-כפים להפליא. אמו אשר פירנסה את הבית ממלאכת-התפירה ראתה בו עוזר מועיל ונאמן. באהבתו לחי ולצומח התקין בבית זבחצר "פינות

בעלי-חיים", גידל כלבים, חתולים, צבים, דגים, צפרים. היה חבר "השומר הצעיר". גדול וחזק למעלה ממידת גילו. בן 12 היה פעיל בגדנ"ע וב-1945 יצא להכשרה מגויסת בנגבה, שם שהה חצי שנה, חזר לירושלים, נכנס לבית-הספר המקצועי "עמל" ובו למד שנתיים.

עם פרוץ המאורעות התגייס מיד לשירות פעיל על אף הפצרותיה של אמו אשר טענה כי אך בן 16 הוא ואינו חייב גיוס. תשובתו היתה, כי כל מי שיכול להתגייס חייב בכך ולא עתה השעה לחטט בדיוקי שנים. היה פעיל בפעולות-הגנה רבות במבואותיה של ירושלים, ונקרא עם ה"ל"ה להגיש עזרה לגוש עציון הנצור, ועמם נפל ביום ה' בשבת תש"ח (16.1.1948) והוא אך בן 16½. נקבר בקבר-אחים בכפר-עציון ומשם הועלו עצמותיו, עם עצמות כל הללי גוש עציון, לקבורת-קבע על הר-הרצל בירושלים ביום 17.11.1949.

אמנון (מישל) מיכאלי

נולד בשנת 1933 בירושלים. למד בבית-הספר 'תחכמוני', בבית-החינוך לילדי עובדים. ולאחר מכן בבית-הספר המקצועי 'עמל'. נחן בתבונת-כפיים והצטיין בלימודים הטכניים. חבר תנועת-הנוער 'השומר הצעיר'. בהיותו מפותח למעלה מכפי גילו הערים על המגייסים והתגייס לשירות מלא. הילד שבחבורת ה'לה', בן שש-עשרה שנה ומחצית השנה היה בנפלו.

אמנון (מישל) מיכאלי

אמנון

שמחת ילדותו נעכרה בגלל היעדרו של האב, אשר עזב את הארץ וחי בפאריס. אמו, תופרת, פירנסה בקושי את שני בניה, אשר הבכור בהם היה אמנון, וכבר בשנות ילדותו המוקדמות למד הילד לדאוג לבית ולהיות עצמאי. הוא חלם לגמול לאם, העמלה למענו ולמען אחיו הקטן, ורצה לאפשר לה, בבוא היום, חיים נוחים ושקטים ולהסיר ממנה כל דאגה. חשב להיות ימאי ולראות את העולם במסעיו. אולם בפרוץ המאורעות והוא אז בן שש־עשרה, אך חזק ומפותח מאוד, הערים והתגייס לשירות מלא. כאשר נודע לאם דבר התגייסותו והיא טענה כלפיו, שאינו חייב גיוס, ענה: אין ערך לשנים כיום, כל אשר יכול צריך ללכת. כולם צריכים להיות 'בתפקיד' לפי כוחותיהם. יש לי כוח, ולכן יש לי גם 'תפקיד'.

כאשר היה הולך ופועלם לימים שלמים, לא היה מגלה לאמו את מקום הימצאן ואת הפעולות בהן השתתף, וכאשר התחננה לפניו האם, כי ימסור לה לפחות איזו כתובת אשר לפיה תוכל לקבל ידיעה כלשהי עליו, מסר לה מספר של טלפון, אולם ביקש לא להשתמש בו אלא במקרה דחוף ביותר, כי גילוי הטלפון עלול להמיט אסון עליו ועל חבריו. אכן למודי עבודה במחתרת היו הנערים האלה.

אמנון למד בבית־הספר 'תחכמוני' ובבית־החינוך, אולם לא הצטיין בלימודיו, מלבד במקצועות האהובים עליו; אלה אשר לא אהב לא רצה ללמוד. הוא אהב מאוד טבע, בעלי־חיים, צמחים, ואף בביתו סידר 'פינת החי' ואקוואריום; גידול כלבים, חתולים, צבים, צפרים, וכל בעלי־החיים היו כרוכים אחריו. חיבה מיוחדת נודעה ממנו למכונות ואכן הצטיין מאוד בלימודיו הטכניים, כאשר עזב את בית־הספר העממי ועבר לבית־ספר המקצועי 'עמל'. גם במוסד בו עבד כמתלמד ניתנו לו עבודות אחראיות ביותר והוא זכה לתשבחות רבות מצד הממונים עליו. הוא ידע והבין כל מכונה לאהבה.

היה חבר לתנועת 'השומר הצעיר'. השתתף בפעולות הקן, לקח חבל בכל הטוילים והמחנות, ועבר את הארץ לארכה ולרחבה. במזגו הער והעליו נתחבב על כולם. לא ידע קשיים ולא נכנע למכשולים. האם מזכירה, כי ערב אחד בחזרו הביתה ביקש כי תרקום לו ליום־המחרת חולצה 'רוסית', הנחוצה לו להופעה בריקודים. היא לא נענתה לו בגלל עיפותה. מה עשה הילד? ישב לילה תמים ורקם בעצמו, ועם בוקר הביא לפני אמו את החולצה רקומה רקמה יפה להפליא.

אמנון חונן בתבונת־כפים מאין כמוהו. הוא ידע להרכיב ולפרק כל מנגנון, אף העדין ביותר, ידע לתקן כל כלי מורכב, לנצל גרוטאות ושאריות של

אחד אחד

חמרים וליצור מהם חפצים שיש בהם תועלת. בחדר אמו מוצגת לתפארת
אנית-מפרשים, בנויה לכל דקדוקיה ופרטיה, מלאכת-מחשבת מופלאה, אשר
עשאה להנאתו.

ביום ה' הגורלי, אם-כי ראוהו בעיר, לא סר עוד הביתה, פן ידאיג את אמו.
כפי הנראה חשש, כי דרך קשה לפניו. אך בן שש-עשרה וחצי היה בנפלו. אחד
אחד נבחרו, מבין הנבחרים והטובים, למשימה קשה זו, ואף הוא צורף אליהם.
נתייתמו חיותיו, צפריו, נתייתם אחיו הקטן שהוא דאג לחינוכו, נתרוקן הבית
העני מרוח-החיים שמילא אותו אמנון הילד-הגבר, בכוח חייו המפכה והעשיר.